

Никола Вапцаров

Пушкин

Русия – мрак.
Русия – гнет.
Неразорана целина.
Вертеп. –
свирепа тишина.
На север – тундри, ветрове,
на юг – безкрайни диви степи.
А времето не бърза, крета
като бездомно
старо
псе.
Тогава простия народ
не знаеше за твоите песни.
Ти беше чужд и неизвестен.

Но ето днес –
трудът задружен,
задружният човешки ход
и тази обща светлина
роди един щастлив живот.

Сега е друго. Ето на:
един работник,
млад стругар,
през обедната си почивка
чете във книгата усмихнат
и чувства те като другар.
Разбира те, защото може
да гледа чудните звезди
как гаснат във небето ясно,
как сутрин слънцето блести
над оросената с искри
просторна степ.
Той има хлеб,
и гордостта,
че там – във фабричния грохот
мазолестата му ръка
твори една епоха.
И нетревожен той разбира
отде извира
песента.

Разбира на Мазепа мрачен
гневът,
на Ленски пролетта
преминала, преди цветята
на песните да разцъфтят.
Разбира твоята смърт жестока
и тази гнила суета,
забила някъде дълбоко
отровните си пипала,
изсмукала със старшна злоба
живота на един поет,
но неуспяла в своя пробив –
живота тръгнал пак напред,
живота сринал тези тесни
стени и простия народ
се влюбил в чудните ти песни
и в своя нов живот. –

едно момиче от колхоза
обича млад матрос.
И тъй – неволно, без да ще,
напява твои стихове.
И после спира. –
Златна шир
наоколо. И класове.
Усмивва се и разцъфтява
на устните ѝ ален мак: –
„Ах, с колко радост се живее,
мой млад, любим моряк!“

Това е там.
Но ето днес –
защо? – не знам
но аз се уча
да пиша всеки свой протест
тъй искрено
и толкоз звучно.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11415>]